

[Holstein.]

Domstole, saa var det en overmaade mærkværdig Fremgangsmaade, som Regeringen har benyttet for at opnaa dette Maal, for der er i denne Paragraf ikke Antydning af Præcisering af, hvad der er gældende og hidtil har været gældende Retspraksis paa dette Omraade; saa hvis alene det omtalte var Formaalet, vilde Paragraffen være utilfredsstillende. Men man maa som sagt antage, at det her drejer sig om en ministeriel Programsag; og efter alle de Udtalelser, der er faldet fra Venstres og den højtærede Statsministers Side, maa man antage, at det, Regeringen har tilsigtet, netop er at føre en positiv Reform frem, at faa noget nyt frem, fordi man ikke var tilfreds med den hidtidige Domspraksis paa dette Omraade. Man vilde give en ny Lovregel, som Domstolene for Fremtiden havde at rette sig efter. Men noget saadant er jo ikke i fjerneste Maade opnaaet ved en Paragraf af den Form og det Indhold, som § 1 her faar.

Den næste vigtige Paragraf i Lovforslaget er § 3. Jeg skal se bort fra § 2, idet jeg med Hensyn til denne Paragraf blot skal slutte mig til de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Axel Dam fremsatte i Tingets forrige Møde. Det ærede Medlem sagde, at det var en ganske mærkværdig Bestemmelse, man nu vil indføre, en Bestemmelse, som er uden Side-stykke i vor hidtil gældende Ret, nemlig den, at Domstolene i Sager af den her omhandlede Art, hvor netop Domstole bemyndiges af Lovgivningsmagten til frit at skønne, under Trusel om Mulkt skal kunne tilkalde Personer, som Domstolene anser for sagkyndige eller for skikkede til at give dem Vejledning for deres Skøn i Spørgsmaal af den omhandlede Art.

Med Hensyn til § 3 gælder det, at man her indfører den samme Begrænsning eller Udvidelse — hvad man vil kalde det — til Videreførelse af den gældende Praksis eller til Begrænsning af den gældende Praksis — hvad nu Venstre har ment med ogsaa i § 3 at indsætte Ordet „utilbørligt“. Enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse — derunder Boykoting —, som tilsigter utilbørligt at begrænse den enkeltes Adgang til Erhverv eller Arbejde eller hans Ret til at være Medlem af eller staa udenfor en Organisation, paa drager foruden Erstatning Bøder. Altsaa er en saadan Handling strafbar. Nu har vi som bekendt i den danske Straffelovs § 210 en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Den, som ved Vold eller Trusel om Vold

tvinger en anden til at gøre, taale eller undlade noget, straffes . . . med Bøder eller Fængsel eller under skærpene Omstændigheder med Forbedringshusarbejde indtil 1 Aar“. Denne Bestemmelse kommer ogsaa til Anvendelse paa de Forhold, som omhandles i Ændringsforslagets § 3. Den omtalte Bestemmelse i Straffeloven er overmaade vidtgaaende med Hensyn til Genstanden, thi der staar . . . „tvinger en Anden til at gøre, taale eller undlade Noget“ . . . ; og dette gælder selvfølgelig ogsaa om Skridt af den Art, som omhandles i Ændringsforslagets § 3. Hvis man ser paa det, som den højtærede Statsminister har anset for det væsentlige i Lovforslaget, ifølge de Udtalelser, som jeg nys gengav, saa er Formaalet jo netop dette, at der skal træffes Foranstaltninger, altsaa in casu Straffe-foranstaltninger, mod, at den enkelte Borger trues eller tvinges ind i en Organisation, som han ikke selv frivillig ønsker at være Medlem af; men dette falder nøjagtig ind under Straffelovens § 210, og § 210 er ogsaa af Domstolene anvendt i disse Forhold, saa til den Side er der i den gældende Ret i Danmark tilvejebragt det, som den højtærede Statsminister sagde var den epokegørende Reform, som Partiet Venstre vilde sætte al sin Prestige ind paa at faa gennemført. Og hvis vi ser paa den anden Side af Problemet, paa den økonomiske Blokade — for i Straffeloven tales der jo om ved Vold eller Trusel om Vold at tvinge en anden til at gøre eller undlade noget, men ved Siden deraf kan der være Tale om økonomisk Blokade, som ikke er Vold i Straffelovens Betydning —, saa har vi jo Højesteretsdommen i Kolindsundsagen, og den Forstaaelse, det Princip, som denne Højesteretsdom har knæsat, vil selvfølgelig fremtidig blive fulgt, hvis det ikke er sket hidtil, saavel af Højesteret som af Landets øvrige Domstole.

Der er saaledes i den gældende Ret al fornøden Sikkerhed for, at de Formaal, der sigtes til i § 3, vil blive virkeliggjort af Domstolene. Hvis den højtærede Regering ikke har ment, at henholdsvis den gældende Straffelov og Domstolenes Praksis paa dette Omraade er tilstrækkelig og fyldestgørende, men at der burde indføres noget nyt, en ny Reform, saa kunde man da ikke gøre det daarligere, end det er gjort i det Lovforslag, vi her behandler, for der henvises hele Spørgsmaalet til Domstolene. Man kunde naturligvis sige: ja, det henvises ganske vist til Domstolene, men Regeringen og Venstrepartiet har nu alligevel ment noget reelt med det, Mening